

ogsaa har hørt det ærede Medlem sige ved andre Lejligheder —, at man skal ikke foregribe en Kommissions Arbejde ved at udtage et saadant Stykke af en bestaaende Lov, der er henvist til Kommissionens Overvejelse. Det er jo faktisk, at den Kommission, som Regering og Rigsdag nedsatte i 1902—03, nu virker paa femte Aar. Jeg haaber ikke, at den hører til Evighedskommissionerne, jeg forventer, at den snart vil komme frem med et Resultat netop paa dette Omraade, og derfor anser jeg dette Øjeblik for det mest uheldige til at indbringe et Forslag som dette, fordi det netop griber ind i Kommissionens Arbejde. Der er ogsaa andre Paragraffer i Alderdomsunderstøttelsesloven, som jeg synes kunde trænge lige saa haardt til at revideres som den her omhandlede, og naar Kommissionen, der jo har det samlede Materiale for hele Landet, forhaabentlig snart bliver færdig med sit Arbejde, saaledes at man kan se, hvilke Resultater den kommer til, vil Øjeblikket være kommet til at tage Stilling til disse forskellige Spørgsmaal. Jeg kan derfor ganske slutte mig til den første ærede Taler med Hensyn til at henvise Forslaget til et Udvalg.

C. C. Andersen: I Modsætning til den første og den sidste ærede Taler vil jeg varmt anbefale dette Lovforslag til det høje Ting. Det er jo nu i Aar tredie Gang, Tinget har Lejlighed til at behandle det foreliggende Spørgsmaal, saaledes at det høje Ting har haft rig Lejlighed til at sætte sig grundigt ind deri. Derhos er Spørgsmaalet saa enkelt og lille, at man ikke skulde mene, at der udkrævedes saa forfærdelige Overvejelser for at kunne tage Stilling til det. Det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) henviste til, hvad han i øvrigt ogsaa gjorde i forrige Samling, at der var temmelig stærk Tvivl om, hvorvidt Befolkningen ønskede en Ændring i Loven som den her foreslaaede gennemført. Han henviste til nogle Udtalelser, som i Anledning af denne Sag vare afæskede Kommunalbestyrelserne for adskillige Aar siden, og mente derpaa at turde bygge den Opfattelse, at der blandt Kommunalbestyrelserne var almindeligStemming mod dette Lovforslag. Jeg tror, at man efter det sidst afholdte Folketingsvalg ikke længere har Ret til at nære denne Tvivl. Det Spørgsmaal, som rejses ved det foreliggende Lovforslag, var Genstand for Forhandling omkring paa Vælgermøderne under Valgkampagnen, og det er

mig ikke bekendt, at der var et eneste Møde, der tog Stilling imod Lovforslaget. Derimod er det mig bekendt, at det mødte en levende Tilslutning og Sympati alle Vegne. Dette turde ogsaa finde en Bestyrkelse ved, at Folketinget i denne Samling enstemmigt har vedtaget Forslaget. Det forekommer mig, at al Tvivl om, hvorvidt der fra de kommunale Autoriteters Side og ude i Befolkningen skulde herske nogen Misstemning, nu maa være fjernet.

Det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) henviste til den Kommission, der er nedsat angaaende Invaliditets- og Arbejdsløshedsforsikringen. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at afvente denne Kommissions Betænkning, inden man afgør det foreliggende Spørgsmaal. Det forekommer mig tværtimod, at almindelig Retfærdighed kræver dettes Løsning snarest muligt. Ogsaa Hensynet til at bringe den Bestemmelse i Alderdomsloven, der her er Tale om, i Overensstemmelse med vor øvrige Lovgivning, synes at maatte føre til, at vi vedtage dette Lovforslag. Det er jo, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte, saaledes, at en straffet Person har Adgang til Alderdomsforsørgelse, naar han har faaet Æresoprejsning, hvilket han kan faa efter 5 Aars Forløb, hvorimod den Mand, der har modtaget maaske et ganske lille Beløb i Fattighjælp, ikke kan faa Alderdomsunderstøttelse før efter 10 Aars Forløb. Det forekommer mig, at det er aldeles urimeligt at vedblive at opretholde dette Forhold, og at der er god Grund til at søge det fjernet. Det ærede 2det Medlem for 8de Kreds synes imidlertid ikke at nære nogen Sympati for Sagen. Tidligere Udtalelser af det ærede Medlem tyde paa, at det ærede Medlem i det hele taget ikke har nogen stor Sympati for Alderdomsforsørgelsesloven af 1891 eller den ændrede Lov af 23. Maj 1902. Jeg erindrer, at det ærede Medlem ved Behandlingen af Loven af 23. Maj 1902 fremkom med nogle Udtalelser, som synes at bekræfte denne min Opfattelse. Det ærede Medlem udtalte saaledes, at han ikke ansaa Alderdomsloven for at indeholde nogen Spore til Arbejdsomhed og Nøjsomhed ude blandt Befolkningen. Han mente snarere, at den satte en Præmie for ikke at bestille ret meget og for ikke at lægge noget op til Alderdommen. I det hele taget fik jeg den Gang den Opfattelse, at det ærede Medlem betragtede Alderdomsloven, som om den betog Arbejderbefolkningen Ansvarsfølelsen med